

[Hanne Reintoft.]

hvervssygdom, ca. 200 om året, og det er nødvendigt at gøre noget ved det i en tidsalder, hvor erhvervssygdommene og de kemiske påvirkninger er blevet så tiltagende, som de er.

Jeg må dog nok sige, at min begejstring over forslaget fremsættelse dampede noget af, efterhånden som jeg fik det gennemlæst. Jeg synes ikke, det er videre imponerende, at man kan sidde og fumle med disse ting i mere end 1½ år og så ikke komme med andre ideer, andre initiativer end det, der foreligger her. Man har slet ikke taget det meget store problem op, at loven i dag faktisk slet ikke virker i praksis, at vi har en absurd administration omkring den, fordi de lægelige specialister ikke accepterer selv voldsomme belastninger i årtier som nok til at fremkalde sygdomme.

§ 1 er bibeholdt, og dermed er det altså stadig sådan, at man skal ned med nakken og være helt færdig, før man kan få erstatning. Det er ikke nok, at man får en helt igennem verificeret erhvervssygdom. Jeg vil her henlede opmærksomheden på de tusindvis af tunghøre eller helt døve industriarbejdere, der måske har erhvervsevnen i behold, men med en ganske alvorlig skade, som stadig væk er ude af stand til at få erstatning på nogen som helst måde.

I nr. 1, stk. 2, står der, at der stadig skal være en liste ifølge forslaget. Det siges i bemærkningerne, at det generelt er meningen, at man skal godkende enhver erhvervssygdom, men definitionen i andet punktum synes alligevel at være begrænsende. Når man snakker om medicinsk og teknisk erfaring, så er det jo et udflydende begreb. Det betyder f. eks. i dag, at man ikke finder, at kronisk bronkitis er en erhvervssygdom, heller ikke en fingerkrumning, selv om det står i loven. Det kommer altså ganske an på, hvem der er den medicinske og tekniske erfaring.

Når man snakker om, at sygdommen skal være forårsaget af særlige påvirkninger, hvad så? Det er jo i dag generelt accepteret, at alle sygdomme er betinget af flere faktorer og ikke kun én, og når der så tales om særlige påvirkninger, synes der at være tale om et særligt krav til erhvervssygdomme. Hvordan skal det bevises, at nogle personer er udsat for disse særlige påvirkninger i høj-

ere grad end personer uden sådant arbejde? Det ser ud, som om det er nødvendigt for den skadelidte virkelig at stå med en dokumentation, f. eks. en støvmåling eller en anden måling, i hånden for at dokumentere det, og hvem gør det, og hvem kan? Hvem er det, der skal bevise, at miljøet har været dårligt? Det står der ikke noget om. Jeg tror ikke, venstres ordfører behøver at være så bekymret.

Det tredje punktum i det afsnit forekommer mig i øvrigt fuldstændig uforståeligt.

Hvis vi så tager stk. 3, prøver man jo her at gøre op med princippet om den omvendte bevisførelse. Det er jo godt nok, men allerede i bemærkningerne står der, at den sygdomsramte skal godtgøre, at han i sit erhverv har kontakt med den skadelige påvirkning, som kan fremkalde sygdommen. Han skal altså stadig bevise noget, f. eks. at han er i kontakt med et kemisk stof, men han skal også bevise, at den mængde, der er til stede, er så stor, at den fremkalder sygdommen. Det kan påvises i arbejdsmiljøet, men det er tit meget, meget vanskeligt for den enkelte, og det er et meget, meget uldent sted i hele historien.

Helt komisk bliver det i bemærkningerne, hvor der står, at hvis arbejdsgiveren „kan fremføre sådanne forhold, at det må anses for at være overvejende sandsynligt, at andre forhold end erhvervet er årsag til sygdommen . . . bortfalder den forsikredes erstatningskrav“. Man skulle ikke tro, det var en regering, der kendte arbejdspladsernes forhold. Det er da givet, at enhver arbejdsgiver simpelt hen vil sætte al juridisk assistance ind på at bruge de argumenter, som ulykkesforsikringen bruger i dag, hvor man lægeligt faktisk sigter mod at bevise, at det er andre forhold end arbejdet, der er årsagen.

Stk. 4 er også næsten lidt for komisk, for her skrider selvmodsigelserne til himlen. Hvis man falder uden for listen, så er man stadig væk ude i den kolde sne; man skal stadig væk komme med de medicinske beviser. Der må ikke herske kvalificeret lægelig tvivl om, at sygdommen i det konkrete tilfælde er erhvervsbetinget. Nu ved vi jo, at det er summen af medicinske erfaringer, der lærer os om erhvervssygdommene, det er ikke den enkelte, der skal komme og påvise det. Den statistiske overvægt i en sygdom